د مرثيو کِتاب

١ ⑴ افسوس، افسوس، هغه ښاريه ښځګه يواځې پاتې شوه، چې په يو وخت کښې هغه د خلقو نه ډکه وه. هغه ښځګه لکه د يوې کونډې په شان شوه، هغه چې په يو وخت کښې په قومونو کښې ډېره لويه وه. د نورو ښارونو په نسبت هغه لکه د شهزادګۍ وه خو اوس هغه غريبه غلامه شوه. ⑵ هغه ټوله شپه په سلګو او ژړا تېروى، او په مخ يې د اوښکو سېلابونه بهيږى. په ټولو عاشقانو کښې يې يو هم پاتې نۀ وو، چې ورله تسلى ورکړى. د هغې ټولو دوستانو د هغې سره بې‌وفائى کړې ده، او د هغې دشمنان جوړ شوى دى. ⑶ يهوداه جلاوطن کړے شو، د ډېرو سختو مشقتونو سره هغه د نورو مُلکونو په مينځ کښې اوسيږى، او د اوسېدو دپاره هغه د آرام ځائ نۀ لرى. د هغۀ دشمنانو هغه راګېر کړو، او هغۀ ته د تښتېدو موقع نۀ وه. ⑷ صيون ته د تلو لارې خالى دى او ماتم کوى، ځوک هم ورته اوس د اخترونو دپاره نۀ راځى. د ښار دروازې ټولې خاموشه شوې دى، او د دې اِمامان اسويلى کوى. د هغې پېغلې غمژنې دى، او د هغې تکليفونه تراخۀ دى. ⑸ د هغې دشمنان په هغې اختيارمن شول، او د هغې دشمنان آرام او پُرسکونه ژوند تېروى. مالِک خُدائ داسې ځکه وکړل، چې سرکشى يې ډېره وه. د هغې ماشومان ونيولے شول، او لرې مُلک ته جلاوطن کړے شول. ⑹ د لور صيون ټوله لوئى ختمه شوه، او د هغې نه ټول شان او شوکت لاړو. شهزادګان يې لکه د هغه هوسو په شان شول، چې د څرن ځائ موندلے نۀ شى. هغوئ خو دومره کمزورى شوى وُو، چې د ښکارى نه تښتېدلے نۀ شول. ⑺ يروشلم ښارېې ته هغه وخت ياد دے په کومو ورځو کښې چې زورېدلې او سرګردانه وه، ټول قيمتى خيزونه ورته ياد وُو کوم چې پخوا هغې سره وُو. کله چې هغه د دشمن لاسونو کښې پرېوته، او داسې هيڅ ځوک نۀ وُو چې د هغې مدد وکړى، دشمن د هغې د شکست تماشه کوله او د هغې په راغورزېدلو خوشحاله شو. ⑻ يروشلم ښارېې سخته ګناه وکړله او د هغې په وجه پليته شوه. هر چا چې د هغې عزت کولو اوس ورته سپک ګورى ځکه چې دوئ هغه بربنډه او عاجزه وليده. هغه په خپله په زوره زبيرګى کوى او د شرم نه خپل مخ په لاسونو پټوى. ⑼ د هغې په لمن د ناپاکۍ داغونه لګېدلى وُو، هغې د خپل اَنجام څۀ سوچ نۀ کولو، د هغې راغورزېدل وحشتناکه وو، ځوک داسې نۀ وو چې هغې له تسلى ورکړى. "مالِکه خُدايه، زما دې تکليفونو ته وګوره، ځکه چې دشمن په ما غالب شوے دے." ⑽ دشمن خپل لاسونه وراوږدۀ کړل او د هغې ټول قيمتى خيزونه يې لوټ کړل. هغې په خپله وليدل چې غېر قومونه د هغې مقدس ځائ ته داخل شول، اګر چې تا دغه خلق خپل جماعت ته د داخلېدو نه منع کړى وُو. ⑾ ټولو خلقو يې د روټۍ په تلاش کښې آهونه کول. د خوراک دپاره يې خپل قيمتى خيزونه خرڅ کړل چې پرې خپل ځانونه ژوندى وساتى. "اے مالِکه خُدايه، ما ته وګوره زۀ څومره سپکه کړے شوې يم. ⑿ ولې ستاسو دپاره دا هيڅ هم نۀ دى، تاسو ټول ځوک چې په لاره تېرېږئ؟ راشئ او وګورئ کۀ چرې زما په شان غم او درد بل چرته وى، کوم چې مالِک خُدائ نازل کړو په هغه ورځ چې هغه په قهر وو. ⒀ هغۀ بره د آسمان نه اور راولېږلو او هغه زما هډوکو ته ورکوز شو. هغۀ زما پښو ته جال وغوړولو او زۀ يې د تلو نه منع کړم. هغۀ زۀ ګنګس کړې پرېښودم او ټوله ورځ بيماره وم. ⒁ زما سرکشى يو جغ پورې تړلے شوې وه او د هغۀ لاسونو دا تړلى وُو. هغه زما په غاړه بار شو او زما زور يې ختم کړو. مالِک زۀ هغوئ ته حواله کړمه د چا چې زۀ مقابله نۀ شم کولے. ⒂ مالِک زما ټول فوجيان رد کړل کوم چې ما سره وُو. هغۀ زما خلاف د لښکر اعلان وکړو چې زما ځوانان غوبل کړى. مالِک د يهوداه نيازبين ښار لکه د انګور په شان په لنګرى کښې نچوړ کړو. ⒃ نو په دې کارونو زۀ ژړېږم او سترګو نه مې اوښکې بهيږى. نزدې ځوک هم نشته چې ما له تسلى راکړى او يا ما له حوصله راکړى. زما ماشومان غمژن شوى دى ځکه دشمن په ما غالب دے." ⒄ صيون خپل لاسونه د مدد دپاره غزوى، خو هيڅ ځوک نشته چې تسلى ورکړى. مالِک خُدائ د يعقوب خلاف حکم وکړو چې د هغۀ ګاونډيان به د

هغۀ دشمنان شی. د یروشلم نه د هغوئ په مینځ کښې پلیته کپړه جوړه شوې ده. ۱۸ ”مالِک خُدائ په حقه دے ځکه ما د
هغۀ د حکم نه سرکشی کړې ده. خو اے ټولو خلقو ما ته غوږ شئ، زما غمونو او دردونو ته وګورئ، زما پېغلې ښځې او
ځوانان سړی د جلاوطنۍ دپاره بوتلے شوی دی. ۱۹ ما خپلو عاشقانو ته آواز وکړو خو هغوئ ما له دوکه راکړه. کله چې
اِمامانو او مشرانو د خپلو ځانونو ژوندی ساتلو دپاره خوراک لټولو نو هغوئ په ښاریه کښې مړۀ شول. ۲۰ وګوره، اے
مالِکه خُدایه زۀ څومره زورېدلې یم او زما روح خفه دے او زړۀ مې ناسازه دے ځکه چې زۀ ډېره سرکشه وم. بهر په کوڅو
کښې تُورې د بچو نه خلاصه کړم او په کور کښې دننه هم مرګ راپسې دے. ۲۱ هغوئ واورېدل چې ما څنګه زیرګی کول
خو داسې څوک نشته چې ما له تسلی راکړی. زما ټولو دشمنانو زما د تکلیفونو په حقله واورېدل او هغوئ خوشحاله شول
چې دا تا په ما راوستی دی. هغه ورځ پرې راوله د کومې چې تا اعلان کړے دے نو هغوئ به هم زما په شان شی. ۲۲ د
هغوئ ټول بدکارونه دې تا ته ښکاره شی. هغوئ له هغسې سزا ورکړه لکه څنګه چې تا ما له زما د ټولې سرکشۍ په وجه
راکړې ده. زما ګراونه او زیرګی زیات دی او زما زړۀ بېقراره شوے دے.“

۲

۱ افسوس، مالِک په خپل قهر د لور صیون نیازبین ښار د شرم سره مخ کړو، هغۀ د اِسرائیل شان و شوکت د
آسمان نه زمکې ته راوغورزولو. هغۀ په خپل کور باندې هیڅ رحم ونۀ کړو کله چې هغه په قهر او غضب کښې وو. ۲
مالِک په بېرحمۍ سره د یعقوب د اوسېدو ټول ځایونه تباه کړل. او په خپل قهر کښې هغۀ د لور یهوداه د ښار مضبوطې
قلعه ګانې راوغورزولې. په بېعزتۍ سره هغۀ زمکې ته بادشاهی او د دې بادشاهان راوغورزول. ۳ هغۀ په خپل قهر و
غضب کښې د اِسرائیلو ټول طاقت ختم کړو. کله چې دشمن حمله وکړه نو مالِک خپل ښے لاس د هغوئ مدد نه وروستو
کړو. هغه په اِسرائیل کښې لکه د اور لمبه شو او ګېرچاپېره هر یو شے یې وسوزولو. ۴ هغۀ لکه د دشمن په شان خپله
لینده راښکله او هغۀ خپل ښے لاس لکه د دشمن ګزار ته تیار کړو. هغۀ هغه ټول ووژل څوک چې په مونږ ګران وُو، هغۀ
خپل غضب لکه د اور په شان د لور صیون په نیازبینې خېمې راوورولو. ۵ مالِک د هغوئ د دشمن په شان شو، هغۀ
اِسرائیل تباه کړو، هغۀ د هغۀ ټول محلونه تباه کړل، د هغۀ مضبوطې قلعه ګانې یې تباه کړې. هغۀ د لور یهوداه ښار په
ماتمونو او مرثیو کښې اضافه وکړه. ۶ هغۀ خپل کور داسې په آسانه راوغورزولو لکه تۀ به وائې چې په باغ کښې یې
جونګړه راوغورزوله، او د عبادت مقدس ځائ یې تباه کړو. مالِک خُدائ په صیون مقدس اخترونه او د سبت د ورځو
یادونه هېر کړل. په خپل سخت قهر او غضب کښې یې بادشاه او اِمام دواړه رد کړل. ۷ مالِک خپله قربان‌ګاه سپکه کړه،
او خپل مقدس مقام یې پرېښودلو. هغۀ د دشمن لاسونو ته د خپل محلونو دېوالونه حواله کړل. دشمن د مالِک خُدائ په کور
کښې چغې کړې لکه څنګه چې د اختر په ورځ خلق کوی. ۸ مالِک خُدائ دا فیصله وکړه چې د صیون ښار دېوالونه
وران کړی. هغۀ د ورانولو دپاره د ناپ تول ګز راوغزولو او خپل لاس یې د هغۀ د تباهۍ نه منع نۀ کړو. د هغۀ دېوالونه او د
هغۀ مورچې یې په ماتم آخته کړې او دواړه په یو ځائ تباه شول. ۹ د یروشلم دروازې په زمکه کښې ډوبې شوې دی، او د
هغې اړمونه او تالې یې تباه کړې دی. د هغې بادشاه او شهزادګان نورو قومونو ته جلاوطن کړے شوی دی. نور د مالِک
خُدائ نه شریعت نۀ ملاوېږی او نۀ نورې وحی د هغۀ پېغمبرانو ته د مالِک خُدائ نه راځی. ۱۰ د صیون مشران په زمکه په
خاموشۍ سره ناست دی. هغوئ په خپلو سرونو خاورې اچولې دی او د ټاټ جامې یې اغوستې دی. د یروشلم پېغلو جینکو
خپل سرونه د شرم نه زمکې ته ټیټ کړی دی. ۱۱ زما سترګې د خفګان نه په ژړا سترې شوې دی. زما زړۀ د غم نه نا
آرامه دے. زما زړۀ د خفګان نه چاؤدلے دے، په دې وجه چې زما خلق تباه شوی دی ځکه چې د پیو او واړۀ ماشومان
بېهوشه دی او د ښار په سړکونو دپاسه مړاوی کیږی. ۱۲ هغوئ خپلو میندو ته ژاړی چې، ”خوراک او څښاک چرته
دے؟“ هغوئ لکه د زخمیانو په شان بېحاله دی، د ښار په کوڅو کښې بېحاله دی او هغوئ د ژوند نه لاس وینځلو د مور

په غېږ کښې د هغوئ ژوند ختم شو. (۱۳) زۀ ستا په حقله څۀ ووايم، او د چا سره دې برابره کړمه؟ اے يروشلم لورې، تا د
څۀ سره مقايسه کړمه چې تا ته تسلی درکړمه؟ اے صيون پېغلې لورې، د سمندر د ژوروالی په اندازه ستا تباهی ده، څوک
به تا ته شفا درکړی؟ (۱۴) ستا پېغمبرانو ستا دپاره بےمطلبه او دوکه مارې رویاګانې وليدلې. هغوئ ستاسو ګناهونه ښکاره
نۀ کړل چې تاسو د جلاوطنۍ نه بچ کړی. خو تاسو ته يې د دروغو او بےلارې کوونکی پېغامونه واورول. (۱۵) هغوئ ټول
څوک چې په دې لاره تېرېږی هغوئ تا پورې ملنډې وهی. هغوئ د مسخرو نه خپل سرونه خوځوی او د لور يروشلم ښار
پورې خندا کوی. ”آيا دا هغه ښار نۀ وو کوم به چې يادېدو، او په خپل ښائست کښې بےعيبه وو، او د ټولې دُنيا د خوشحالۍ
سبب وو؟“ (۱۶) ستا ټول دشمنان تا پورې خندا کوی، او ستا خلاف يې خپلې خولې کولاو کړې دی، هغوئ نبغ نبغ ګوری
او خپل غاښونه چيچی، او هغوئ چغې وهی چې، ”مونږ هغه لواړه تېره کړه. مونږ د دې ورځ انتظار کولو او آخر مو
وليدله.“ (۱۷) نو مالِک خُدائ خپل مقصد پوره کړو، هغۀ د خپل مقصد خبردارے ورکړو، چې د ډېر پخوا نه يې خبردارے
ورکړے وو، هغۀ په بےرحمۍ سره هر څۀ تباه کړل. هغۀ ستا دشمنان په تا خوشحاله کړل او هغۀ ستا د دشمنانو زور په تا
اوچت کړے دے. (۱۸) مالِک ته په زوره چغې ووهه، اے د نيازبين صيون لور دېوالونو، د اوښکو نِهرونه دې لکه د سېلاب
په شان وبهيږی، په شپه او ورځ کښې دې وبهيږی. خپل ځان ته آرام مۀ ورکوه او په سترګو دې ژړا مۀ بندوه. (۱۹) ”راپاځه،
او په شپه کښې ژړا وکړه، په هره شپږه کښې د مالِک په حضور کښې د خپل زړۀ حال راڅرګند کړه. او خپل لاسونه هغۀ ته
پورته کړه د خپلو ماشومانو د ژوند دپاره څوک چې د کوڅو په هر ګوټ کښې د لوږې نه مرۀ کېږی.“ (۲۰) وګوره، اے
مالِکه خُدايه، او غور وکړه. تا داسې د چا سره کړی دی؟ ولې ميندې دې خپل ماشومان خوری چې هغوئ زېږولی دی؟ ولې
اِمامان او پېغمبران دې د مالِک په مقدس کور کښې قتل کړے شی؟ (۲۱) زاړۀ او زلمی په کوڅو کښې پراتۀ دی، په زمکه په
کوڅو کښې زما ځوانې ښځې او ځوانان سړی په تُوره راغورزولے شوی دی. د خپل قهر په ورځو کښې تا هغوئ مړۀ کړل
او په بےرحمۍ سره مو حلال کړل. (۲۲) تا د هرې خوا نه زما دشمنانو له دعوت ورکړو لکه چې د اختر د ورځ دپاره دې
راغوښتی وی. او د مالِک خُدائ د قهر په ورځو کښې نه څوک تښتېدلے شُو او نه څوک بچ کېدلے شُو. هغوئ څوک چې
ما زېږولی وُو او په ما ګران وُو زما دشمن هغه تباه کړل.

۳ (۱) زۀ هغه کس يم چا چې د مالِک خُدائ د غضب د چُوکې نه تکليفونه ليدلی دی. (۲) هغۀ زۀ په راښکلو تيارې ته
راوستم چې هيڅ رڼا په کښې نۀ وه. (۳) يقيناً چې هغۀ زما په خلاف خپل لاس ټوله ورځ بار بار راوچت کړو. (۴) هغۀ زما
ټول ځان په وهلو تک شين کړو او زما هډُوکی يې مات کړل. (۵) هغۀ زۀ په تريخوالی او غمونو کښې ايسار او راګېر کړے
يم. (۶) هغۀ زۀ په زور قبر کښې په توره تياره کښې کښېنولم. (۷) هغۀ زۀ په دېوالونو کښې راګېر کړم چې ونۀ تښتم او په
درنو زنځيرونو يې تړلے يم. (۸) تر دې چې ما آواز وکړو او مدد دپاره په چغو وژړېدم، هغۀ زما دُعاګانو ته توجو نۀ
ورکوله. (۹) هغۀ زما لارې د تراشلے شوو کاڼو په دېوال بندې کړی دی، او هغۀ زما لارې ګډې وډې کړې دی. (۱۰) هغه
لکه د مېلو زما په انتظار کښې پروت دے او لکه چې زمرے د حملې دپاره پټ شوے وی. (۱۱) هغۀ زۀ د لارې نه بےلارې
کړم، او ټوټې ټوټې يې کړم. او هغۀ زۀ وران ويجاړ او بےياره بےمددګاره پرېښودم. (۱۲) هغۀ خپله لينده راښکله او د خپلو
غشو دپاره يې نښه وګرځولم. (۱۳) هغۀ زما زړۀ سورے سورے کړو او د خپل تيردان په غشو يې وويشتم. (۱۴) زۀ د خپلو
خلقو د خندا ذريعه شوم، ټوله ورځ ما ته پيغورونه کوی. (۱۵) هغۀ زۀ په ترخو خوراکونو موړ کړم، او د خښلو دپاره يې د
تريخ ګندير نه ډکه پياله راکړه. (۱۶) هغۀ زما په غاښونو کښې باجری ورکړه، او په خاورو ايرو کښې يې ومندلم. (۱۷) زما
زړۀ د سلامتيا نه خالی شوے دے او ما نه هېر دی چې خوشحالی څۀ ته وائی. (۱۸) نو زۀ دا وايم، ”زما طمع او اُميد لاړو
او څۀ چې زما د مالِک خُدائ نه اُميد وو هغه ختم شو.“ (۱۹) زما مصيبتونه او خوار و زار ګرځېدل ما ته يادېږی، او هغه ما

ته د ګنډير نه هم تراخهٔ دی. ۲۰ زهٔ بار بار د هغهٔ په حقله سوچ کوم او زما روح په ما کښې پرېشانه دے. ۲۱ خو بيا هم زهٔ
په خپل سوچ کښې دا راولم او په دې وجه زهٔ بيا هم اُميدوار يم. ۲۲ د مالِک خُدائ پائيداره مينه هيڅکله نهٔ ختميږی او د
هغهٔ رحم هيڅکله نهٔ ختميږی. ۲۳ د هغهٔ رحم او مينه هر سحر نوے او تازه کيږی او د هغهٔ وفاداری بې‌شانه لويه ده. ۲۴
”مالِک خُدائ زما نصيب دے،“ او زهٔ خپل ځان ته دا وايم، ”نو په دې وجه زهٔ به د هغهٔ نه اُميد ساتم.“ ۲۵ مالِک خُدائ
هغه چا سره ښهٔ دے څوک چې په هغهٔ باور کوی او هغه کس څوک چې د هغهٔ تلاش کوی. ۲۶ دا ښهٔ ده چې يو کس په
خاموشۍ سره انتظار وکړی، د مالِک خُدائ خلاصون ته انتظار وکړی. ۲۷ د يو کس دپاره دا ښهٔ ده چې په ځوانۍ کښې
جغ يوسی، ۲۸ چې په خاموشۍ کښې ځان له کښينی، څهٔ چې مالِک خُدائ پرې اېښے وی. ۲۹ هغه دې خپل ځان
پړمخې په خاورو کښې وغورزوی، کېدے شی چې څهٔ اُميد پاتې وی. ۳۰ ظالم ته دې د وهلو دپاره خپل مخ ورواړوی او د
هغهٔ د لاسه دې بې‌عزتی قبوله کړی. ۳۱ ځکه مالِک به انسان د تل دپاره نهٔ رد کوی. ۳۲ دا کهٔ هغه غم راولی، هغه به رحم
هم کوی، د هغه مينې په مطابق چې ډېره او پائيداره ده. ۳۳ هغه چا ته په تکليف رسولو نهٔ خوشحاليږی او نهٔ څوک په غم
آخته کوی. ۳۴ کله چې په مُلک کښې ټول قېديان د پښو لاندې چخنې کړی، ۳۵ او کله چې يو انسان د خُدائ تعالىٰ په
وړاندې د بل چا حق په زور وهی، ۳۶ کله چې يو سړے په عدالت کښې څوک د اِنصاف نه محرومَوی، ولې مالِک داسې
ظلم نهٔ ګوری؟ ۳۷ څوک په خپل حکم څهٔ کار کولے شی ترڅو چې مالِک په خپله د هغې حکم نهٔ وی کړے؟ ۳۸ ولې د
خُدائ تعالىٰ د خوا نه ښهٔ او بد دواړه نهٔ راځی؟ ۳۹ نو بيا ژوندے انسان ولې شکايت کوی کله چې ورته د خپلو ګناهونو
سزا مِلاو شی. ۴۰ راځئ چې مونږ خپلې طريقې وآزمايو او مالِک خُدائ ته واپس راوګرځُو. ۴۱ راځئ چې په اخلاص
خپل لاسونه پورته کړُو او آسمانی خُدائ پاک ته داسې ووايو، ۴۲ ”مونږ ګناه او سرکشی وکړه او تا مونږ معاف کړی نهٔ
يُو. ۴۳ تا خپلې د قهر جامې واغوستلې او مونږ پسې شوې او په بې‌رحمۍ سره دې مونږ مړهٔ کړُو. ۴۴ تا خپل ځان په
وريځ کښې ونغښتلو ترڅو هيڅ دُعا هم تا ته در ونهٔ رسيږی. ۴۵ تا مونږ پليت کړُو او د قومونو په مينځ کښې دې رانه د ګند
ډېرے جوړ کړُو. ۴۶ زمونږ ټولو دشمنانو زمونږ خلاف خپلې خولې وازې کړې. ۴۷ يرې واخستُو او په کنده کښې
وغورزېدُو. تباهی او بربادی راباندې راغله. ۴۸ زما د خلقو د تباهۍ په وجه زما د سترګو نه د اوښکو سيندونه بهيږی. ۴۹
زما سترګو نه به اوښکې جاری وی بې له آرام کولو نه، ۵۰ ترڅو چې مالِک خُدائ پاس د آسمان نه نظر واچوی او دا حال
وګوری. ۵۱ چې کله زهٔ په ښار کښې د ټولو ښځو حالت ګورم نو زما زړهٔ غمژن شی. ۵۲ هغوئ څوک چې هيڅ بې‌هيڅه
زما دشمنان وُو هغوئ لکه د مرغۍ په شان زهٔ وويشتم. ۵۳ هغوئ زهٔ ژوندے په کنده کښې ورواچولم او په ما يې کاڼی
راوويشتل. ۵۴ اوبهٔ زما تر سره راورسېدلې او وئيل مې چې ډوبيږم. ۵۵ اے مالِکه خُدايه، ما د کندې د بېخ نه ستا په نامه
مِنت زاری وکړه. ۵۶ تا زما خواست اورېدلے دے، خپل غوږونه مهٔ بندوه، د مدد دپاره زما آواز واوره. ۵۷ تهٔ ما ته
رانزدې شوې کله چې ما درته آواز وکړو، تا ما ته وفرمائيل چې يرېږه مه. ۵۸ اے مالِکه، تا زما مسئله راوچته کړه او تا
زما ژوند بچ کړو. ۵۹ اے مالِکه خُدايه، کوم بد چې ما سره وشُو تا هغه وليدل، زما د مسئلې اِنصاف وکړه. ۶۰ تا د
هغوئ د انتقام ټول اور وليدو، د هغوئ ټولې منصوبې زما خلاف دی. ۶۱ اے مالِکه خُدايه، تا د هغوئ ټول پيغورونه
واورېدل، د هغوئ ټولې منصوبې چې زما خلاف دی. ۶۲ زما مخالفين ټوله ورځ زما خلاف پس پس او ګنګوسی کوی. ۶۳
هغوئ ته وګوره، سحر نه تر ماښامه پورې، زهٔ د هغوئ د پيغورونو په سندرو کښې نمونه يم. ۶۴ اے مالِکه خُدايه، هغوئ ته
بدله ورکړه، هغوئ ته د خپل عمل په مطابق بدله ورکړه. ۶۵ هغوئ په زړونو غمژن کړه او ستا لعنت دې په هغوئ باندې
وی. ۶۶ هغوئ په خپله غصه کښې راونيسه، مالِکه خُدايه، د زمکې د مخ نه يې جارُو کړه.“

۴ ۱ وګورئ چې د سرو زرو ځلا څنګه تته شوه، او چې خالص سرهٔ زر څنګه بدل شوی دی، او د مقدس ځائ کاڼی د

هر يو سړک په هر ګوټ کښې خوارۀ وارۀ شُو. ۲ د صيون بيش قيمته ماشومان، چې د خالص سرو زرو په تول وُو، خو
اوس هغه لکه د خاورين لوښو په شان دی، لکه چې کُلال جوړ کړی وی. ۳ تر دې چې ګيدړه هم خپلو ماشومانو ته سينه
ورکوی، خو زما خلق ظالمان شوی دی لکه شترمرغ چې په صحرا کښې وی. ۴ د پيو د ماشومانو ژبې انښتې دی او د
تندې نه تالو ته ورغلې دی. ماشومان روټۍ پسې ژاړی خو هيچا سره هم نشته چې هغوئ له ورکړی. ۵ هغه چا چې به
خوندور خوراکونه کول هغوئ اوس په کوڅو کښې د لوږې نه مړۀ کيږی. هغوئ چا چې به قيمتی کپړې استعمالولې اوس
هغوئ د ګند په ډيرو کښې د خوراک لټون کوی. ۶ زما د خلقو سزا د سدوم د خلقو نه زياته ده، کوم چې په يو شيبه
کښې تباه شُو او هيچا پرې لاس ونۀ مروړلو. ۷ د صيون حکمرانان د واورې نه زيات صفا وُو او د پيو نه زيات سپين
وُو. د هغوئ بدن د مرجانو نه زيات سور وو، او د هغوئ شکلونه او صورتونه د نيلم کانی په شان ښکاريدل. ۸ خو اوس
د هغوئ مخونه سکارو نه زيات تور دی. هغوئ په لارو کوڅو کښې د خلقو د پېژندګلو نه وتی دی. د هغوئ څرمن د هغوئ
هډوکو پورې انښتې ده او هغه لکه د پوستکی په شان اوچه شوې ده. ۹ هغوئ څوک چې په تُوره مړۀ شوی وُو د هغه چا
نه ښۀ وُو چې د قحط نه مړۀ شوی وُو. او د پټی نه د فصل د نشتوالی په وجه هغوئ د لوږو نه مړۀ شول. ۱۰ کله چې زما
قوم تباه کېدو نو د لوږې نه مهربانه ميندو هم خپل ماشومان پاخۀ کړل او وې خوړل. ۱۱ مالِک خُدائ خپل ټول غضب په
دوئ ظاهر کړو او هغۀ خپل سخت قهر رانازل کړو. هغۀ په صيون کښې اور بل کړو. او هغه يې تر بنيادونو وسوزولو. ۱۲
د دُنيا بادشاهانو په دې يقين نۀ کولو، او نۀ پرې د دُنيا يو اوسېدونکی باور کولو، چې مخالفين او دشمنان به د يروشلم په
لويو دروازو کښې راننوځی. ۱۳ خو دا د هغې د پيغمبرانو د ګناه په وجه وشو او د اِمامانو په جرمونو سره وشو، چا چې د
ښار په مينځ کښې د صادقانو وينه تويه کړه. ۱۴ هغوئ لکه د ړندو په کوڅو کښې سرګردانه ګرځېدل. او په وينو داسې لت
پت وُو چې چا يې جامو له د لاس وروړلو جرأت نۀ کولو. ۱۵ "اخوا شئ ناپاکو" خلقو په هغوئ چغې ووهلې، "اخوا شئ،
اخوا شئ، لاس مۀ راوړئ." نو بيا هغوئ لرې وطنونو ته وتښتېدل او په غېرو قومونو کښې سرګردانه ګرځېدل خو هيچا هلته
پاتې کېدلو ته نۀ پرېښودل. ۱۶ مالِک خُدائ په خپله هغوئ خوارۀ وارۀ کړل او نور يې د هغوئ قدر نۀ کولو. خلقو نۀ د
اِمامانو عزت کولو او نۀ يې په مشرانو رحم کولو. ۱۷ په ډيرو کتو مو سترګې ړندې شوې خو بې‌فائدې، هيڅ مدد رانۀ غلو.
مونږ د داسې يو قوم په انتظار وُو چې زمونږ بچ کول د هغوئ د وس کار نۀ وو. ۱۸ مونږ په خپلو کوڅو کښې نۀ شُو
ګرځېدلے ځکه چې دشمن راته مورچه شوے دے. زمونږ آخر رانزدې شوے وو، او زمونږ ورځې شمېرلے شوې وې، ځکه
چې زمونږ اَنجام رارسېدلے وو. ۱۹ زمونږ دشمنان به د باز نه زيات تيز وُو، کۀ مونږ به غرونو ته وزغلېدو نو هلته به يې
پيدا کړُو او کۀ په صحرا کښې به پټ شُو نو هغوئ به هلته زمونږ انتظار کولو. ۲۰ د مالِک خُدائ غوره کړے شوے
بادشاه چې زمونږ د ژوند ساه ده، هغه د هغوئ په دام کښې راګير شوے وو، د چا په حقله چې مونږ وئيل چې، "د هغۀ د
سورې د لاندې به مونږ د قومونو په مينځ کښې اوسيږو." ۲۱ اے د ادوم لورې، اوس خندا او خوشحالی وکړه، او تاسو
څوک چې په عُوض کښې اوسېږئ، تاسو ته به هم د مالِک خُدائ د غضب پياله درکړے شی، تاسو به نشه شئ او خپل
ځان به بربنډ کړئ. ۲۲ اے صيون لورې، ستا سزا به پوره شی، هغه به تا نور په جلاوطنۍ کښې ونۀ ساتی. خو اے د ادوم
لورې، هغه به تا له ستا د ګناهونو سزا درکړی او ستا ګناهونه به ښکاره کړی.

۵ ۱ اے مالِکه خُدايه، راياد کړه چې په مونږ څۀ وشو، وګوره چې زمونږ څنګه بې‌عزتی شوې ده. ۲ زمونږ ميراث
غېرو ته حواله شوے دے او زمونږ کورونه پردو خلقو قبضه کړی دی. ۳ مونږ يتيمان او بې‌پلاره شوی يُو او زمونږ
ميندې کونډې شوې دی. ۴ مونږ د څښلو اوبۀ او د سوزولو خشاک په بيعه اخلو. ۵ هغوئ څوک چې مونږ پسې وُو
راته په سر ناست دی او مونږ ډېر ستومانه شُو خو هيڅ آرام ته مو نۀ پرېږدی. ۶ مونږ خپل ځان مِصر او اسور ته حواله

کړو چې مونږ ته پوره روټۍ مِلاو شی. ۷ زمونږ پلار نیکۀ ګناه وکړه خو هغوئ مړۀ دی او اوس مونږ د هغوئ د ګناه سزا
خورو. ۸ غلامان په مونږ حکومت کوی او هيڅ څوک نشته چې مونږ د هغوئ د لاس نه آزاد کړی. ۹ مونږ د روټۍ پېدا
کولو دپاره خپل ځان په خطره کښې اچولے دے ځکه چې په ټوله علاقه کښې وسله وال ګرځی. ۱۰ زمونږ څرمن لکه د
تنور په شان ګرمه ده، د قحط د ډېر تاو نه سوزېدلې ده. ۱۱ په صيون کښې د ښځو عزت لوټ شوے دے او د يهوداه په
ښارونو کښې د پېغلو عزت لوټ شوے دے. ۱۲ دوئ شهزادګان د لاسونو نه راځوړند کړی دی او د مشرانو بېعزتی يې
کړې ده. ۱۳ په ځوانانو په زور مېچنې ګرځولے شی، او زلمی د لرګو د درنو بارونو لاندې په تکليف روان دی. ۱۴ مشرانو
د ښار په دروازه د جرګو ځايونه پرېښودل او ځوانانو خپل ساز و سرود پرېښودو. ۱۵ زمونږ د زړۀ خوشحالی رانه
اخستے شوې ده او زمونږ ګډا په ماتم بدله شوې ده. ۱۶ زمونږ نه تاج و تخت اخستلے شوے دے، افسوس په مونږ ځکه
چې مونږ ګناه کړې ده. ۱۷ ځکه د دې په وجه زمونږ زړونه مات شوی دی او د ژړا په وجه زمونږ نظر کم شوے دے. ۱۸
دا چې د صيون غر وران ويجاړ پروت دے او ګيدړان په کښې اوسيږی. ۱۹ خو تۀ اے مالِکه خُدايه، د تل دپاره حکومت
کوې او ستا تخت په ټولو نسلونو کښې قائم پاتې کيږی. ۲۰ تا ولې مونږ بلکل هېر کړی يُو؟ تا ولې مونږ ډېرو ورځو نه
پرېښی يُو؟ ۲۱ اے مالِکه خُدايه مونږ ځان ته راوبله، مونږ بحال کړه او زمونږ حال د مخکښې په شان کړه. ۲۲ ولې تا
مونږ تل دپاره رد کړی يُو؟ او تۀ مونږ ته د حد نه زيات غصه يې؟

pashtobibles.org © يوسفزی ۲۰۱۹